

DE CASTELLA FINS A CATAMARCA

A Sicília costava molt tirar-ho tot endavant. Jo n'era conscient, principalment en aquesta època, el 1552. Però tot i això no pensava que fos tan difícil arribar a Argentina, i més tenint en compte que podia fer màgia. Però no et pensis que era tan fàcil, per fer-ho necessitava llibres; tots tenen màgia. Tamateix, utilitzar-la és molt difícil, ja que necessites trobar la combinació de lletres correcta. Cada lletra té una utilitat diferent i, com més lletres hi poses, més màgia hi ha. Els llibres ajuden a projectar la màgia. Per sort, el meu pare m'havia deixat el llibre amb més màgia de tots, de fet era el llibre amb la seva història. Que ho sapigueu, ell ja era mort.

Bé, tot i les dificultats, ja estava tot llest per al viatge a Argentina. He de dir que hi volia anar perquè allà no hi havia llibres i jo podria crear una editorial amb el magnífic invent de la impremta. Era la meva passió. L'últim obstacle era que encara no era major d'edat, però com que avui en feia 18, ja podia marxar i, com per sort o per desgràcia no tenia amics, res em lligava a aquest lloc.

Ara mateix la "tripulació", que no era gaire fiable, estava acabant els preparatius. Jo tampoc era el capità, sinó el logístic. El capità es deia Giovanni. En aquell moment jo estava anant al port. Quan vaig arribar vaig veure el vaixell, no és que fos una relíquia, però era de prou bona qualitat. Feia uns 20 metres d'eslora i uns 3 metres d'amplada i estava ple d'algues. Crec que no tenia decoració, però amb tantes algues era impossible de veureu. L'únic que es veia era la bandera refulgent d'Espanya.

Just quan estava pujava al vaixell, el capità va exclamar:

- Hisseu les veles!

Vaig anar a la proa del vaixell i vaig fer un últim cop d'ull a Sicília. Després d'això em vaig girar de cara al mar. No vaig tenir ni un segon de dubte, estava decidit a arribar a Argentina!

Segons el pla, aniria directe cap a Catalunya. Tot i que no ho semblava, jo pensava que seria un viatge tranquil. Ràpidament vaig veure que els pirates no pensaven el mateix. Al cap de mitja hora d'embarcar ja vaig sentir:

-A l'atac!

Totes les meves esperances d'un viatge pacífic es van ensorrar. Uns pirates ens van atacar. Anaven en un vaixell que, tot i que no era gaire més gros que el nostre, era molt més imponent. Tenia dues fileres de canons (nosaltres en teníem una i gràcies) i, per a mi, estava massa ple de decoracions de sirenes.

Per sort, els de la meva nau no van tardar ni un segon a reaccionar. Amb tot el so, semblava que el mar mateix estava en guerra. Jo vaig anar corrent cap al llibre per ajudar als meus companys. Em cansava molt fer màgia i tampoc m'agradava fer-ho en públic, però hi havia prioritats. Ja amb el llibre a la mà, un pirata se'm va tirar a sobre. No vaig tardar a trobar l'encanteri correcte:

-Alapsu Facondu!

No vaig matar-lo, però va deixar anar un crit de dolor quan el seu braç dret es va cremar. Instintivament es va llançar a l'aigua desesperat, però un tauró el va caçar a l'aire. Sens dubte avui tindrien un bon festí. Amb un altre encanteri (Alupsea malp ond) els pulmons d'un altre pirata van parar de funcionar. Em començava a cansar, així que vaig atacar amb l'espasa (perquè sí, s'havia utilitzar-la) i, amb ràpids moviments, vaig matar dos pirates més. Quan vaig analitzar el panorama general, vaig veure que els pirates es retiraven de l'assalt, però encara disparaven els canons i, en aquest sentit, estàvem en molt desavantatge. Vaig reunir tot el poder màgic i vaig fer un encanteri molt poderós:

-Aegis factus maral fas dibzarcaz!

I pum! Tota la punta del vaixell va esclatar en flames. Els pirates xisclaven desesperats mentre fugien i saltaven cap al mar on els taurons ho estaven gaudint. Jo estava molt cansat, però tot i això em vaig alegrar d'haver guanyat el combat.

Els pròxims dies van passar en tranquil·litat. Els mariners van atribuir l'explosió a la sort, cosa que a mi ja m'anava bé. Tot va seguir tranquil fins que, a causa del meu

error de càlcul, vam haver de fer una parada a Mallorca per tal de comprar provisions. No sabia d'on treuria els diners, però a la vida s'ha d'anar improvisant, no? Bé, el cas és que, quan vam veure la primera línia de defensa, ens vam fixar que la bandera no era la d'Espanya i això ja em va fer sospitar. Tan bon punt ens hi vam acostar, els canons van disparar mentre sentíem:

- Per Mallorca!

Llavors vaig deduir que Mallorca s'havia independitzat i que volia destruir tot aquell que fos Espanyol. La decisió intel·ligent hauria estat enretirar-se així que, quan el capità em va demanar consell, vaig dir-li:

-Ataqueu!

Així va ser com va començar una gran batalla entre el nostre vaixell i la seva petita torre. Tots dos teníem uns 20 canons, així que estavem igualats. Tant bon punt va començar la batalla vaig anar a agafar el llibre. El vaixell va retrunyir quan es va sentir el primer so dels canons, però tot i això vaig aconseguir agafar el llibre. Llavors vaig pronunciar un encanteri no molt poderós:

-A ampall!

Vaig sentir com a la següent ràfega només disparàvem nosaltres i és que l'encanteri va fer que desapareguessin les seves bales. D'aquesta forma vam obtenir l'avantatge. Vaig pujar a dalt del vaixell i les meves sospites es van confirmar, anàvem guanyant, però era conscient que havíem sortit debilitats del combat amb els pirates i no ens podíem relaxar. Amb un nou encanteri (Emper voso) vam aconseguir agafar la davantera, perquè la majoria de soldats enemics es van quedar cecs. Jo em vaig cansar considerablement però, tot i això, els nostres mariners van aprofitar la ventatja per, amb una altra ràfega de canons, destruir la majoria de la petita fortalesa. Llavors va arribar el saqueig i vam aconseguir tot el que necessitàvem, monedes extra incloses. Només ens quedava resar perquè no ens haguéssim confós i, que en realitat Mallorca no s'hagués independitzat.

A part d'això no va haver-hi cap més problema en tot el viatge. Quan vam arribar a Catalunya no ens van rebre amb una ràfega de canons i ningú ens va intentar matar.

Francament, va ser una nova experiència. Ens vam repartir els diners aconseguits i cadascú va anar per la seva banda. Jo vaig ser el segon que més diners va aconseguir en el repartiment (el primer va ser el mateix càpita) i em vaig dirigir cap al meu pròxim objectiu, Galícia. El pla era agafar un altre vaixell per anar a Argentina. Sincerament, no va ser molt difícil anar fins a Galícia. Vaig tardar 3 setmanes en arribar, això sí. Per sort vaig trobar un grup de persones que també volien arribar a Argentina i que tenien un vaixell com cal i, per unes poques monedes, m'hi van deixar pujar. El vaixell tenia dues fileres de canons i era el més gran que havia vist mai. Podia fer 100 metres d'eslora perfectament.

Van passar 4 dies abans que ens passes res de dolent. Jo estava tan tranquil a coberta (amb el llibre, perquè no me'n acabava de refiar) quan vam albirar un altre vaixell, aquest amb bandera anglesa. Ràpidament vaig entendre que eren corsaris. Amb tot, vam intentar escapar, però el vaixell enemic era més ràpid i tenia més canons. Jo vaig fer un encanteri perquè anessin més lents (Avrarcu esaoi) però no vaig parar un ràfega de canons que gairebé destrossa el vaixell sencer. Així, ells seguien tenint avantatge. Els canons del nostre vaixell també van disparar, però tard. Els enemics ens van abordar. Jo vaig tirar varis encanteris menors per matar una desena de tripulants, però em vaig quedar sense energia. Llavors, un pirata va fer un cop cert al meu llibre, el qual es va trencar de cop. Em vaig espantar.

Com podria seguir fent magia? Tot i això, em vaig recompondre ràpidament i vaig matar el pirata que m'havia atacat. Vaig veure com un enemic matava un home que s'havia rendit i vaig comprendre que els pirates no farien presoners. Vaig matar-lo però, en veure el panorama general, em vaig desesperar, encara quedaven una vintena de colons, però els enemics n'eren molts més! Vaig investir un altre home, i després un altre, però ens seguien portant ventatja. Amb el so d'una pistola vaig veure com un dels tres que quedàvem moria. L'altre va tenir el mateix destí. Amb un crit de guerra em vaig llançar a sobre qui havia disparat, però ell va ser més ràpid. La bala em va atravesar el cor. Vaig tenir temps per matar el que m'havia disparat amb l'espasa, però ja notava com se m'escapava la vida. Vaig lluitar tant bé com vaig poder, però em van fer una ferida a la cama. Estava mig mort, però no em vaig rendir. Vaig matar-ne un altre, quan de cop vaig notar una cosa a la meua esquena i,

quan vaig mirar, una espasa m'havia travessat. Em vaig desplomar en el moment just quan un altre corsari donava el cop de gràcia.

Pseudònim: LEGO